

ת"פ 38557/01/13 - מדינת ישראל נגד אברהם אשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38557-01-13 מדינת ישראל נגד אברהם אשר

בפני כבוד השופט צחי עוזיאל

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ, עו"ד דיה בן-אסא

נגד

אברהם אשר

הנאשם:

ע"י ב"כ, עו"ד עודד מורנו

הכרעת דין

כתב אישום, המענה והליך הראיות:

1. נגד הנאשם, אשר שימש בתקופה הרלבנטית לכתב האישום בתפקיד סגן מנהל סניף בדואר ישראל ברחוב המרד בתל אביב (להלן- **סניף הדואר**), הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **גניבה על ידי מורשה**, לפי סעיף 393(2) ו- (3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), בהתייחס לשני אירועי גניבה שונים של דברי דואר מסניף הדואר, כדלקמן:

(א) גניבת 4 זוגות כרטיסי מנויים למשחקי מכבי תל-אביב בכדורסל

בהתאם לעובדות כתב האישום, בסמוך לאחר יום 10.10.10, גנב הנאשם ארבעה זוגות כרטיסי מנויים למשחקים של מכבי תל אביב בכדורסל, משחקי הליגה ומשחקי היורוליג לעונת המשחקים בשנת 2011 (להלן- **המנויים**), בשווי של 6,000 ₪ לכל מנוי, אשר נשלחו באמצעות הדואר למר עדי שטראוס, מבעלי חברת שטראוס (להלן- **מר שטראוס**).

לאחר מכן, בימים 24.12.10 ו- 21.1.11, פרסם הנאשם מודעות באינטרנט בהן הציע למכירה המנויים שגנב, ומכר לארבעה קונים 10 כרטיסים לפחות תמורת 400-500 ₪ לכרטיס, כאשר שני הכרטיסים האחרונים נמכרו לעובד בטחון של חברת שטראוס, אשר ביים את הרכישה.

(ב) גניבת 48 שוברי קפה מאפה מטעם מכבי שירותי בריאות

בתקופה הרלבנטית, גנב הנאשם 48 שוברים לקפה ומאפה (להלן- **השוברים**) מתוך מאות שוברים דומים שנשלחו במהלך חודשים אוגוסט-ספטמבר 2010 וינואר 2011 על-ידי נציגי מכבי שירותי בריאות (להלן- **מכבי**)

דרך סניף הדואר בו עבד הנאשם. הנאשם החזיק השוברים הגנובים בביתו עד אשר נתפסו בחיפוש שנערך ביום 6.2.11.

2. בתגובתה לכתב האישום, כפרה ההגנה באשמה המיוחסת לנאשם והוסיפה כי הנאשם מודה שמכר כרטיסים למשחקים דרך האינטרנט, אולם אין המדובר בכרטיסים גנובים, שכן הנאשם "רכש מספר מנויים למשחקי כדורסל של קבוצת מכבי תל אביב מאדם מסוים שמכר את המנויים הנ"ל בסמיכות להיכל "נוקיה" בתל אביב". לגבי השוברים, נטען כי "המעטפות עם השוברים נמצאו על ידו בערימת זבל מחוץ לסניף הדואר והנאשם לקחם משם לביתו".

3. במסגרת פרשת התביעה, נשמעה עדותה של לבנה אהוד, מנהלת סניף הדואר (להלן - לבנה או מנהלת הסניף) בין השאר לגבי אופן העבודה בסניף הדואר, שהוא סניף עסקי המשרת את כל הבניינים שמסביב לו, ולגבי תפקידו של הנאשם בסניף. לגבי אירוע גניבת המנויים, העידו בבית המשפט אורן עטר, מנהל מכירות מטעם מכבי תל אביב (להלן - עטר); גיל אפשטיין, קב"ט בחברת שטראוס (להלן - אפשטיין או הקב"ט); ודלית דורון - סגל (להלן - דלית), מנהלת הלשכה של נשיא ומנכ"ל חברת שטראוס, המופקדת בין השאר על רכישת מנויים למשחקי מכבי תל-אביב על-ידי קבוצת שטראוס והפצתם לגורמים בכירים. בנוסף, הוגשו הודעותיהם של אברהם גרינבלט, סגן קב"ט בחברת שטראוס (ת/3), ושל האזרחים שרכשו מהנאשם כרטיסים למשחקי הכדורסל (ת/6; ת/7; ת/8). לגבי אירוע גניבת השוברים, העידה יהודית לאורנר - צמיר, סגנית מנהלת המחלקה להערכה ולמחקר במכבי שירותי בריאות (להלן - יהודית). במסגרת פרשת ההגנה, נשמעה עדותו של הנאשם בלבד.

4. בתום שמיעת הראיות וסיכומי הצדדים, עולה כי אין בנמצא ראיות ישירות להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם ותזת המאשימה נסמכת על שורה של ראיות נסיבתיות, ששקלולן יחדיו מחייב, לגישה, הרשעתו של הנאשם במיוחס לו. לעומתה, סבורה ההגנה כי הראיות שהוצגו מתיישבות אף עם גרסת ההגנה לפיה כאמור הנאשם רכש את המנויים (הכוללים אוגדן כרטיסים למשחקי כדורסל) מספסר אלמוני וכי מצא את השוברים בפח זבל הסמוך לסניף הדואר.

חקירת הפרשה ותיעוד חלק מהפעילות המשטרית על-ידי קב"ט חברת שטראוס

5. בטרם בחינת הראיות והערכתן, ראוי להקדים ולפרט את האופן שבו נחשפה הפרשה, וזאת לצורך קבלת תמונה ראייתית ברורה יותר ולצורך הכרעה בשאלת קבילותו של דיסק (ת/27), שבו קבצים שונים, בעיקר וידיאו, המתעדים את פעילות המשטרה, כולל חיפוש בבית הנאשם, ואשר צולמו על-ידי קב"ט חברת שטראוס.

6. מן הראיות עולה, כי עובר ליום 3.2.11 נתקבלה תלונה אצל קב"ט חברת שטראוס לפיה בנו של עדי שטראוס הגיע לצפות במשחק של מכבי תל-אביב בהיכל נוקיה, כשהוא מלווה בחבר ומצויד בכרטיסים שמסר לו אביו לשער 8, וגילה כי באותו מקום יושבים צופים אחרים כשברשותם כרטיסים לאותם המקומות בדיוק. לפיכך, הוגשה תלונה על-ידי חברת שטראוס למשטרה, בעקבותיה הגיעו שוטרים למשחק של מכבי תל אביב שהתקיים ביום 3.2.11, בליווי אנשי ביטחון מחברת שטראוס ונציגי היכל נוקיה, וגילו כי אכן יושבים במקומות המיועדים לעדי שטראוס ארבעה צופים אחרים, כשברשותם כרטיסים שרכשו קודם לכן מהנאשם, לאחר שהאחרון הציגם למכירה באינטרנט באתר יד 2 (ראו

7. הודעות הצופים הנוספים ת/6 ו- ת/7 וכן דו"פ רס"ר רוני חינואוי ת/10). המקור לכפילות בכרטיסים, כך לפי הראיות, היה נעוץ בכך שמעטפה ובה ארבעה מנויים (הכוללים אוגדני כרטיסים) ששוגרה בדואר לעדי שטראוס לא הגיעה לידי של האחרון, אז הופקו לו מנויים חדשים לאותם המקומות בדיוק (ראו עדותו של אורן עטר, מנהל המכירות של מכבי תל-אביב, ע' 7 - 9).

7. משהוברר כי כרטיסים לאותם מקומות עדיין מוצעים למכירה באינטרנט על-ידי אותו אדם שמכרם קודם לכן (ראו המועדות ת/26א, ת/26ב), התקשר ביום 6.2.11 סגן קב"ט חברת שטראוס, אברהם גרינבלט (להלן - **גרינבלט**) לטלפון שהופיע במודעה, שוחח עם הנאשם ותיאם עמו רכישת כרטיסים (ראו הודעת גרינבלט, ת/3, וכן הקלטת השיחה במסגרת ת/27 **קובץ 4**); תמליל השיחה, ת/27א (ע' 5).

8. בהמשך אותו יום, בתיאום ובליוי המשטרה, נפגש סגן הקב"ט גרינבלט עם הנאשם ורכש ממנו כרטיסים, כאשר רכישה זו תועדה בוידאו על-ידי הקב"ט אפשטיין (ת/27 **קובץ 13**) ונצפתה בזמן אמת על-ידי השוטרים שהתמקמו בקרבת מקום, אשר נגשו אל הנאשם בסוף הרכישה והודיעו לו על מעצרו בגין חשד לספסרות והחזקת רכוש החשוד כגנוב (ראו דו"חות פעולה של השוטרים דימה קלישו ומיקי גיורי- ת/13, ת/14). מעצרו של הנאשם על-ידי השוטרים תועד אף הוא בוידאו על-ידי הקב"ט אפשטיין (ת/27 **קובץ 9**), אשר כאמור התלווה לפעילות השוטרים, וכך גם השיחה הראשונית שנערכה עם הנאשם בנוגע למקורם של הכרטיסים (ת/27 **קובץ 1**) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 11).

לאחר מעצרו, כשברשותם צו חיפוש, נסעו השוטרים, הקב"ט וסגן הקב"ט לביתו של הנאשם, כאשר הקב"ט ממשיך לתעד בוידאו חלק מהפעילות. תחילה, תועדה כניסתם של השוטרים לבית הנאשם ועריכת החיפוש, כמו גם שיחה שנערכה עם הנאשם במטבח בטרם ביצע חיפוש בחדרו (ת/27 **קובץ 5**) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 6) ובהמשך צולמה שיחה שהתקיימה בחדרו בטרם מציאת המנויים (ת/27 **קובץ 14**) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 13). עוד תועד השלב שבו נמצאו הכרטיסים יחד עם השוברים בחדרו של הנאשם (ת/27 **קובץ 11**) וכן גרסתו בנוגע לכרטיסים (ת/27 **קובץ 3**) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 4) וגרסתו בנוגע לשוברים שנתפסו (ת/27 **קובץ 2**) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 3). לאחר מכן, תיעד הקב"ט את הובלתו של הנאשם לתחנת המשטרה להמשך חקירתו (ת/27 **קובץ 6**).

9. התיעוד של הפעילות המשטרתית הנ"ל באמצעות קב"ט חברת שטראוס, שהתלווה למקום, הועתק לדיסק אחד (ת/27), שבו כל אחד מהקבצים הנ"ל (מספרי הקבצים פורטו בתדפיס שסומן במ/1 מיום 7.9.14), שהוכתרו על-ידי הקב"ט בכותרות שונות (כגון: "**גרסתו של אשר אברהם להמצאות הכרטיסים אצלו**" לגבי קובץ 1; "**מעצר השוטרים לאחר רכישת הכרטיסים**" לגבי קובץ 9; "**מציאת הכרטיסים ועוד בביתו של אשר אברהם**" לגבי קובץ 11; ועוד), וקבצים נוספים, כגון "**מצגת גניבת כרטיסים מכבי**" לגבי קובץ 10.

עתירת ההגנה לפסילת ראיות (דיסק ת/27 ובו קבצי וידאו שצילם קב"ט שטראוס) או לביטול כתב האישום - הגנה מן הצדק

10. לטענת ההגנה, הדיסק שבו הקבצים הנ"ל אינו עומד בתנאי הקבילות שנקבעו בע"פ 869/81 מוחמד שניר נגד מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 194 (להלן - פס"ד שניר), שכן, כדברי הסנגור, "אני לא יכול לבדוק את תקינות מכשיר ההקלטה והכשרתו לצלם"; "כל קובץ 10-15 שניות. זה אפילו לא עניין של דקות"; "הכל מקטעים". אין בידי לקבל טענה זו. יצוין, כי באף שלב לא נטען על-ידי ההגנה כי קבצי הוידאו אינם משקפים את המציאות או תכנם ערוך באופן המעוות את המציאות הנשקפת מהם. אדרבא, הנאשם מאשר את תכנם של הקבצים, אולם מבקש ליתן להם פרשנות או הסברים שונים מאלה שמציעה המאשימה. בנסיבות אלה, דומני כי טענות ההגנה בקשר לכך שמדובר ב"מקטעים" ולא בצילום אחד ארוך מתחילת הפעילות המשטריתת ברכישת הכרטיסים (קובץ 7) ועד סופה בהובלת הנאשם למשטרה לאחר החיפוש (קובץ 6) הן טענות המתייחסות למשקל הראיה ולא לקבילותה. במילים אחרות, מבקשת ההגנה לקחת בחשבון כי ישנם, ככל הנראה, חלקים נוספים באותה פעילות שלא תועדו ואשר בכוחם לתרום לבירור האמת. במצב דברים זה, יש לבחון את הפעילות המשתקפת מקבצי הוידאו על רקע טענות ההגנה קונקרטיות, ככל שקיימות כאלה, כי בין מקבץ אחד לשני ארעה פעילות נוספת שלא תועדה, כאשר ראוי להקדים ולציין כי צפייה בקבצים מלמדת כי כל אחד מהם משקף מקטע שלם מתוך הפעילות. היינו, לא מדובר בקטיעת פעילות או שיחה, כי אם הפסקת הצילום בין פעילות אחת לאחרת.

גם בהיבט הטכני ג דא לא מצאתי כי נפלו פגמים כלשהם הפוגמים בקבילות הראיה. די להפנות בהקשר זה לעדותו של הקב"ט בקשר לקובצי הוידאו לפיה "צילמתי את השתלשלות האירוע במהלך החיפוש על מצלמת וידאו. יש לזה הארד דיסק. ממצלמת הוידאו העתקתי את זה ישירות לדיסק" (ע' 25, ש' 8) ובקשר לקובץ השמע (שיחת טלפון; קובץ 4) לפיה "מכשיר ההקלטה שבו הוקלטה שיחת הטלפון, זה מכשיר - רשמקול אצלי בשטראוס. הקלטתי ואני צרפתי. אין עוררין לגבי האותנטיות והקבילות של כלל הקבצים. שום דבר לא נערך ולא נגרם לכך פגם" (ע' 25, ש' 13). כאן המקום להזכיר, כי גם המבחנים שנקבעו בפסיקה, החל בפס"ד שניר ובהמשך בפסיקה שלאחריו, אינם נוקשים מידי או טכניים בלבד, כי אם מבחנים ענייניים שמטרתם לקבוע אם מדובר בהקלטה אשר משקפת נאמנה את האירוע, ומקום בו לא נעשה טיפול זדוני בהקלטה, אין בכדי עריכתה כדי להביא לפסילתה (ראו פס"ד שניר הנ"ל; ע"פ 594/86 ג' שלוש נגד מדינת ישראל, פד"י מא(2) 824); ע"פ 331/88 חלובה ואח' נגד מדינת ישראל (נבו, 22.7.1990); ע"פ (מחוזי-ים) 30369/06 אהרון רבינוביץ נגד מדינת ישראל, (נבו, 30.5.2007); ע"פ 4178/10 ע.פ. נגד מדינת ישראל, (נבו, 16.1.2013); ת"א (שלום ת"א) 60129-12-12 אלנבי 99 ואח' נגד נקדאי ואח' (נבו, 22.6.14).

11. עוד טענה ההגנה כי קמה לה בנסיבות הגנה מן הצדק, הנעוצה בהתנהלות המשטרה, שאפשרה לקב"ט שטראוס, שהוא אזרח לכל דבר, להתלוות לפעילות המשטרית ולתעדה, כאשר האחרון אף החזיק בתוצרים עד אשר נתבקש על-ידי התובעת להעבירם לידיה (ע' 23 לפרוטוקול). בהקשר זה, הביע הסנגור תמיהה באומרו "זה ראוי? זה מקובל? מאיפה מקור הסמכות לדבר הזה?", כאשר לגישת ההגנה, בכוחה של ההגנה מן הצדק להביא בעניינינו לשתי תוצאות: פסילת הדיסק כראיה במשפט או ביטול כתב האישום.

12. בטרם בחינת הטענות לגופן, ראוי להזכיר כי פגמים בהתנהלות חוקרים בחקירה פלילית עשויים לשמש בסיס הן לעתירה לפסילת ראיות בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית לפי פסק דין יששכרוב (ע"פ 5121/98 יששכרוב נגד התובע הצבאי הראשי (נבו, 4.5.2006) והן לביטול כתב האישום או לסנקציה אחרת בהתאם לטענת ההגנה מן הצדק המוסדרת כיום בהוראות 149(10) ו-150 לחוק סדר הדין הפלילי. יוער, כי קיימות זיקות גומלין בין שתי

הדוקטרינות, שבבסיס שתיהן הדרישה לנהל משפט צודק והוגן לנאשם, כאשר השוני ביניהן בא לידי ביטוי בכך שדוקטרינה הפסילה הפסיקתית מתמקדת בדיני הראיות וקבילותן, ואילו הטענה המקדמית בוחנת את הוגנות ההליך בכללותו (רע"פ 1201/12 פלוני ואח' נגד מדינת ישראל (נבו, 9.1.2014); ע"פ 10477/09 מוחמד מובארק ואח' נגד מדינת ישראל (נבו, 10.4.2013)).

13. לגופם של דברים, הגם שיש ממש בטענות ההגנה בדבר קיומם של פגמים בהתנהלות האמורה של המשטרה, הרי שאין המדובר בפעולות בלתי חוקיות, המצדיקות פסילת ראיות, או כאלה הפוגעות פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות במידה המצדיקה ביטול כתב האישום או תוצאה אחרת שאליה כיוונה ההגנה (נטען כי יש לשקול פסילת ראיות אף מטעמים של הגנה מן הצדק ולא רק בשל אי חוקיות). אכן, אין להשלים עם ההתנהלות שנחשפה, בה מבקשת המשטרה מאזרח, אפילו קב"ט, להתלוות אליה ולתעד בווידיאו פעילות משטרתית חקירתית (ראו עדות הקב"ט, ע' 25, ש' 28), הכוללת מעצרו של אדם וחיפוש בביתו, בו שוהים באותה העת בני משפחתו, כולל ילדיו הקטינים.

לו סברה המשטרה כי מדובר בפעילות שראוי לתעדה, היה עליה לעשות שימוש באמצעים המצויים ברשותה. בהמשך, לא רק שהמשטרה ביקשה מגורם אחר לתעד את הפעילות, אלא שהיא אף לא טרחה לפנות לאותו גורם ולתפוס מידיו את התוצרים, שכן הקב"ט העבירם לתובעת, לבקשתה, כאשר בינתיים אלה הוחזקו על-ידו מבלי שתימנע ממנו האפשרות לעשות בהם שימוש כלשהו או להציגם לאחרים (כך למשל, הוכנה מצגת בנושא על-ידי הקב"ט; במ/1; קובץ 10). צפייה בקלטת החיפוש, בה נראים אשתו של הנאשם וילדיו הקטינים, לרבות תינוק בן מספר חודשים (ראו ת/27 (קובץ 5)), אכן יוצרים, כנטען על-ידי ההגנה, תחושה קשה, המתעצמת לאור הידיעה שאותם קבצים, אשר הפצתם ברבים הייתה בוודאי פוגעת בזכותו של הנאשם לפרטיות ולכבוד, הושארו ברשות גורם פרטי במשך תקופה, על כל המשתמע מכך.

לצד דברים אלה, יש לזכור כי לא הוכח שקבצי הוידאו הופצו ברבים, ועל כן מדובר בהקשר זה בפגיעה פוטנציאלית או תיאורטית בלבד בזכויותיו של הנאשם. יתר על כן, גם העובדה שמדובר בפעילות שתועדה על-ידי קצין ביטחון, הגם שיש לראות בו גורם פרטי, מקהה, ולו במעט, את הפגיעה הנטענת. לפיכך, סבורני כי ההתנהלות האמורה, על רקע העבירות המיוחסות לנאשם, לא פגעה בזכותו של הנאשם להליך הוגן במידה המצדיקה את אותן סנקציות חריפות, אשר אליהן נשאה ההגנה את עיניה.

14. עם זאת, יש בהתנהלות מהסוג האמור כדי להשפיע, ככל שיידרש, על עונשו של הנאשם [ראו בהקשר זה סעיף 40א(9) לחוק העונשין; ע"פ 10715/08 ולס נגד מדינת ישראל (נבו, 1.9.09); ע"פ 1361/00 מדינת ישראל נגד זגורי (נבו, 2.6.11, פסקאות ק"ד-ק"ז); ע"פ 5263/10 פלוני נגד מדינת ישראל (נבו, 9.7.12, פסקה ב'); אשר להשלכה האפשרית של תיעוד מעצרו של חשוד על עונשו, אמנם בנסיבות אחרות ושונות, ראו לאחרונה גזר דינו של סגן הנשיאה, כבוד השופט בני שגיא, בת"פ (שלום ת"א) 2906-10-13 מדינת ישראל נגד לחיאני ואח' (נבו, 30.9.14)].

15. בטרם בחינת הראיות, ראוי להזכיר כי שלושה שלבים עומדים, עקרונית, בבסיס בחינתן של ראיות נסיבתיות: **הראשון** - בדיקת טיבה ואמינותה של כל ראיה נסיבתית. **השני** - שקלול הראיות הנסיבתיות יחדיו לכדי תרחיש שלם לצורך קביעה אם יש בו כדי לערב או לסבך את הנאשם. **השלישי** - בחינת ההסבר של הנאשם לנסיבות המפלילות שהוכחו לכאורה בעניינו (ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נט(1) 745 (2004); ע"פ 2661/13 **בחרדין יחיב נ' מדינת ישראל**, (נבו, 18.2.2014). לפיכך, יש לפנות כעת לבחינת כל אחת מהראיות הנסיבתיות, כאשר ראוי להקדים ולציין כי החלטתי לבחון את כלל הראיות בקשר לשני אירועי הגניבה הנטענים, שבוצעו על-פי עובדות כתב האישום באותה התקופה יחסית (סוף שנת 2010, תחילת שנת 2011), שכן אלה נועדו להוכיח את אותן הנסיבות בקשר לכל אחד משני אירועי הגניבה.

(א) הימצאותם של השוברים והמנויים בסניף הדואר בו עבד הנאשם.

16. **לגבי השוברים** - מעדותה של יהודית, סגנית מנהלת המחלקה להערכה ולמחקר במכבי, עולה כי בסמוך לראש השנה, בשנת 2010 (להלן- **משלוח ראשון**) ובחודש ינואר 2011 (להלן- **משלוח שני**), שיגרה קופ"ח מכבי שוברים זוגיים לקפה ומאפה ללקוחות חדשים, ששוויים כעשרה ₪ לשובר (ע' 3, ש' 24), וזאת באמצעות סניף הדואר בו עובד הנאשם (רחוב המרד 29), המצוי בסמוך למשרדי מכבי (רחוב המרד 27). במהלך עדותה, זיהתה העדה את השוברים שנתפסו בבית הנאשם (ת/1) כאלה ששוגרו על-ידי מכבי במשלוח השני, וזאת לאור המכתב המצורף להם, שנתפס גם הוא בבית הנאשם (ת/1, תמונה 4). יתר על כן, הציגה העדה שובר ומכתב נלווה זהים לאלה שנתפסו, אשר נשלחו במשלוח הראשון וחזרו למכבי עקב מען לא ידוע (ת/2). לצורך השלמת התמונה, יצוין כי גם עדותה של לבנה בדבר הגעתו של נציג מכבי על בסיס יומי לצורך משלוח דואר (ע' 11, ש' 5; ע' 13) ועדות הנאשם באותו עניין (ע' 45, ש' 9) מחזקות את עדותה של יהודית בהקשר הנדון.

17. **לגבי המנויים** - מעדותה של דלית, מנהלת לשכה בחברת שטראוס, עולה כי קבלה מנויים למשחקי מכבי תל אביב בכדורסל ושיגרה אותם באמצעות דואר ישראל בשתי מעטפות נפרדות: האחת לעדי שטראוס והשנייה לרעיה שטראוס, כאשר כל מעטפה הכילה ארבעה מנויים. לדבריה, המעטפה שיועדה לרעיה שטראוס הגיעה ליעדה ואילו המעטפה שיועדה למר עדי שטראוס לא הגיעה ליעדה, אז, כפי שכבר פורט קודם, הונפקו עבורו מנויים חדשים (ראה תצהירה של דלית - ת/28). עוד עולה מהראיות, כי המעטפה שלא הגיעה ליעדה נשלחה לעדי לכתובתו ברחוב קויפמן 2 בתל-אביב (ת/28, סעיף 6), כאשר אין מחלוקת כי מכתבים למען זה עוברים דרך סניף הדואר בו עובד הנאשם (ראו עדות הנאשם, ע' 44, ש' 12 וכן ת/5, ש' 48).

בנסיבות שפורטו, כאשר הראיות מלמדות כי שתי מעטפות שוגרו באמצעות דואר ישראל (ת/28, סעיף 4) ורק האחת הגיעה ליעדה הסופי, ניתן להסיק כי המעטפה השנייה החלה את מסלולה אף היא בדואר ישראל, ועקבותיה אבדו, כאשר אין מחלוקת כאמור כי השלב המרכזי, בו נעשה המיון והשיגור ליעד, אמור היה להיות בסניף בו עובד הנאשם.

עוד יש לציין, כי ההגנה הלינה על כך שהשליח אלקנה רויטר, שהעביר את המנויים ממכבי לדלית לא נחקר על-ידי

המשטרה (ע' 9, ש' 10 ואילך) וכן כי דלית העידה בבית המשפט שלא היא שפנתה אישית לסניף הדואר בפתח תקווה, אלא למחלקת הדואר בחברת שטראוס ומסרה להם את המעטפות לשיגור (ע' 30, ש' 26). לא מצאתי שיש בטענות אלה כדי לשמוט הקרקע תחת המסקנה המתבקשת האמורה, הנלמדת מהראיות שהוצגו, אשר לפיהן שתי מעטפות עם מנויים ששיגרה דלית יצאו יחדיו באותו המסלול בדואר ישראל ורק האחת הגיעה ליעדה. בנוסף, ראוי להזכיר כבר עתה נתון נוסף שאליו אדרש בהמשך, שעניינו תפיסת המנויים בתוך מעטפת ניילון של דואר ישראל (ראו סעיף 20 להלן), שיש גם בו כדי להוסיף ולחזק המסקנה, בנסיבות הכוללות, כי המנויים עברו דרך דואר ישראל.

(ב) הגישה של הנאשם לדברי הדואר שעברו דרך הסניף בו עבד.

18. אין מחלוקת כי לנאשם הייתה גישה, במסגרת תפקידו כסגן מנהלת הסניף, לכל דברי הדואר שעברו בסניף (ראו עדות לבנה, ע' 10, ש' 7; ע' 14, ש' 5 וכן עדות הנאשם, ע' 32, ש' 20-25; ע' 35, ש' 5; ע' 44, ש' 15). נתון זה רלבנטי לעניינו, שכן בכוחו ללמד כי לנאשם הייתה הזדמנות לבצע את המיוחס לו.

(ג) תפיסת השוברים והמנויים בבית הנאשם.

19. אין מחלוקת מצד ההגנה כי השוברים והמנויים היו ברשות הנאשם ונתפסו אצלו במהלך חיפוש בחדרו, כאשר לגבי המנויים מוסכם גם כי הנאשם הספיק למכור מספר כרטיסים מתוך האוגדנים.

(ד) תפיסת המנויים והשוברים באותה שקית, כשהמנויים בתוך מעטפה של דואר ישראל.

20. כפי שניתן לראות בת/27 (קובץ 3), המנויים והשוברים נתפסו בתוך **אותה** שקית ניילון בחדרו של הנאשם, נתון המעיד במידה מסוימת על היותם ממקור דומה. האפשרות כי שוברי קפה ומאפה שנמצאו בפח זבל, כגרסת הנאשם, וכרטיסים יקרי ערך למשחקי כדורסל, שרכש כדבריו מספסר אלמוני, ימצאו דרך משותפת אל תוך אותה שקית היא, בעיני, קלושה.

עוד יצוין, כי המנויים נתפסו בתוך מעטפת ניילון של דואר ישראל (ראו ת/27 (קובץ 3) וכן ת/17, ת/18 - צילומים של הכרטיסים שנתפסו והשקית שהוגשה על-ידי התובעת בדיון - ע' 40, ש' 18), ובהזדמנות אחת הנאשם מכר כרטיסים מתוך האוגדנים לאחר בתוך מעטפה של דואר ישראל (ראו ת/6, ש' 10). גם נתון זה הוא בעיני בעל ערך ראייתי מסוים התומך בתזת המאשימה בדבר מקורם של המנויים בדואר ישראל, וזאת גם אם, כדברי הנאשם, הוא החזיק מעטפות מסוג זה בביתו (ת/5, ש' 120).

21. עולה מן המקובץ, כי מסכת הראיות הנ"ל מפלילה את הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו, שכן אלה מצביעות על כך שדברי דואר, שעברו באותה תקופה דרך סניף הדואר בו עובד הנאשם ואשר יש לו גישה אליהם, לא הגיעו ליעדם ונתפסו, במהלך חיפוש, בחדרו, באותה השקית, כאשר המנויים נמצאו בתוך מעטפה של דואר ישראל. משקלן

המצטבר של הראיות הנ"ל מטיל על הנאשם נטל כבד מאד להציע הסבר חלופי לתזת המאשימה, כאשר ברור כי, בנסיבות שפורטו נדרש הסבר רציני, עקבי ולא מפוקפק כדי להעלות ספק סביר. לפיכך, יש לפנות כעת לבחינת גרסאותיו של הנאשם.

גרסאות הנאשם

22. אשר לשוברים, טענת הנאשם היא כי מצא אותם בפח אשפה מחוץ לסניף הדואר ואסף אותם לביתו, כאשר לדבריו ייתכן והושלכו לפח בשגגה (ת/5, ע' 4, ש' 84; פרוטוקול ע' 35, ש' 9-13) או הלקוח ביקש לזרוק אותם (ת/5, ע' 3, ש' 77-79). מעבר לחוסר ההיגיון בטענה לפיה שוברי קפה ומאפה, שהם בעלי ערך כספי, הושלכו לפח אשפה בהוראת הלקוח, הרי שטענה זו נסתרה על-ידי לבנה, מנהלת הסניף, שהעידה כי לא נתקבלה הנחייה שכזו ממכבי (ע' 16, ש' 21) ובאופן כללי כי **"אין דבר כזה. מה פתאום. אני לא זורקת כלום. אפילו לקוח לא רוצה עיתון אני אומרת לו שיזרוק בחוץ. אין דבר כזה דואר זבל"** (ע' 15 ש' 4, 10-11, 27-28).

יתרה מכך, תשובתו הראשונית של הנאשם לחוקרים בנוגע למקורם של השוברים, בסמוך לאחר מציאתם בביתו, הייתה: **"שלי. קיבלתי"; "קיבלתי קיבלתי"** (ת/27 **קובץ 2**) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 3, ש' 13 ואילך 13), וזאת בניגוד לטענתו במשטרה ובבית המשפט לפיה כאמור מצא אותם בפח. דומני, כי ניתן היה לצפות מהנאשם, אף אם היה נתון כדבריו בסיטואציה מלחיצה, כי תשובתו המיידית תהיה כי מצא את השוברים ולא כי קיבלם. תמיהה נוספת עולה אף מדברי הנאשם כי **"לרגע לא שיערתי בחיים שלי שזה שייך למכבי"** (ע' 44, ש' 29), כאשר עיון בשוברים מלמד כי כל אחד היה מבין, לאור הלוגו הבולט, כי מדובר בשוברים של מכבי (ראו ת/1). השוני בגרסאות, כמו גם התמיהות העולות מהן, מקשים, מטבע הדברים, ליתן אמון בנאשם, על כל המשתמע מכך.

כאן המקום לציין, כי לא מצאתי שיש בדברי הנאשם, המעיד על עצמו, כלשונו, אגרון "כפייתי" (ע' 35, ש' 29-31; ת/5, ש' 125-126) כדי לסייע לו בהקשר הנדון. מעבר לכך שעדותו והתמונות שהציג (נ/2), בין השאר בדבר קיומם של קלטות וידיאו ודיסקים רבים, אינן מעידות בהכרח כי עסקינן באגרון האוסף אשפה מפחי זבל, כפי שניסתה ההגנה להציג, הרי שיש לזכור גם כי השוברים נתפסו באותה השקית יחד עם המנויים, אשר לגביהם אין מחלוקת כי נמכרו על-ידו ולא נאגרו, מה ששומט את הקרקע, במיוחד כאשר השקית נתפסה בחדר השינה (ת/14; ת/15), תחת טענה כי אלה הוחזקו על-ידו בשקית במסגרת היותו "אגרון" כפייתי.

23. אשר למנויים, טען הנאשם כי רכשם, לבקשת ילדיו, מאדם אלמוני בהיכל נוקיה ובסופו של דבר, בשל הריון מתקדם של אשתו ובקשתה ממנו להישאר בבית ולסייע לה, מכרם לאחרים באמצעות מודעות שפרסם באינטרנט. גרסתו זו של הנאשם הייתה רחוקה מלעורר אמון, וזאת משני טעמים עיקריים:

ראשית - בעת מעצרו של הנאשם, מייד לאחר שמכר כרטיסים לנציג שטראוס, ובהמשך, במהלך החיפוש ובטרם מציאת הכרטיסים הנוספים בביתו, נשאל הנאשם אם יש ברשותו כרטיסים נוספים והשיב לכך בשלילה (ראו ת/27 קובץ 1) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 1, ש' 22, ע' 2, ש' 1 וכן ת/27 קובץ 5) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 6, ש' 39) וכן ת/27 (קובץ 14) תמליל השיחה, ת/27א (ע' 13, ש' 11, 17, 21, 25)). דומני, גם אם ניתן לקבל את טענת הנאשם כי היה

מצוי בלחץ בשל הסיטואציה, כי לו גרסתו בדבר רכישת כרטיסים מאלמוני הייתה נכונה, הרי שלא הייתה לו סיבה אמיתית לשקר לשוטרים ולהכחיש הימצאותם של כרטיסים נוספים מתוך אותם אוגדני מנויים בביתו.

שנית - גרסת הנאשם בדבר רכישת הכרטיסים מאלמוני התפתחה והשתנתה באופן המקשה לתת בה אמון. כך למשל, גרסתו הראשונית עם מעצרו לפיה רכש הכרטיסים "**מספריים ביד אליהו**" (ברבים) (ת/27א, ע' 1 ש' 9-10; ע' 4 ש' 12-13) עברה שינוי קל ובחקירתו השנייה מסר כי "**פגשתי שם כל מיני אנשים שמוכרים כרטיסים וניגש אלי בנאדם ואמר לי שהוא מוכר כרטיסים**" (ת/4, ש' 6; ת/4ב, ע' 2, ש' 5). נוסף על כך, בגרסאותיו הראשונות מסר הנאשם כי מדובר בפעם הראשונה שביקר בהיכל נוקיה, ובאותה "**פעם ראשונה**" רכש את הכרטיסים מאותו אלמוני (ת/4 ע' 2 ש' 16-17, 24; ת/4ב, ע' 4, ש' 20), כאשר עניין זה תואר על-ידו כהחלטה ספונטנית או בלשונו "**היה רגע של, של כאילו שמשכנעים אותך לקנות, אז אתה כזה אומר יאללה בוא, בוא נקנה. זה לא משהו שתכננתי אותו מראש..**" (ת/4ב, ע' 4 ש' 30). בהמשך, בחקירתו השנייה במשטרה ובעדותו בבית המשפט, גרסת הספונטאניות עברה שינוי משמעותי והנאשם מסר כי שבוע לפני רכישת הכרטיסים פגש באותו אלמוני, שהציע לו לקנות אותם, ואז לא קנה, הלך הביתה, חשב על ההצעה, הגיע שוב למקום כשהוא מצויד בכסף מזומן, פגש בו במקרה שוב ורק אז קנה את הכרטיסים (ת/5, ש' 108 וכן עדות הנאשם בבית המשפט, ע' 33 ש' 17).

24. לאור האמור, גרסאות הנאשם לגבי האופן שבו הגיעו אליו השוברים והמנויים אינן יכולות להתקבל ואין בהן, בנסיבות שפורטו, כדי לעורר ספק סביר בתזת המאשימה. להיפך, ניתן לומר כי גרסאותיו של הנאשם, על הסתירות והתמיהות העולות מהן, מהוות נדבך ראייתי עצמאי נוסף, שלא רק שאינו מטיל ספק בראיות המפלילות האחרות, אלא שהוא מוסיף ומחזק את כל אחת מהראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל ומצטרף אליהן וכאשר כל הנדבכים מתקבצים יחדיו, המסקנה האחת היא כי המאשימה הוכחה את אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר.

טענות הגנה נוספות

25. במסגרת סיכומיה, העלתה ההגנה טענות הגנה נוספות, מעבר לטענת ההגנה מן הצדק שנדונה לעיל, המצדיקות, לשיטתה, זיכוי הנאשם, לרבות בשל קיומם של מחדלי חקירה הנעוצים בהימנעות המשטרה לחקור את השליח של חברת שטראוס, לתפוס בזמן אמת את דיסק ת/27 מידי קב"ט שטראוס, לבצע חקירה מעמיקה בנוגע לרישום המשלוח של השוברים והמנויים ובקשר לשוויים, לנסות לאתר מצלמות בתוך סניף הדואר וכן לנסות ולאמת את גרסאות הנאשם. אכן, כנטען על-ידי ההגנה, לא מן הנמנע כי ניתן היה להוסיף ולחקור בניסיון לעבות את חומר הראיות, אלא שאינני סבור כי הפעולות שמנה הסנגור, הן כאלה שההימנעות מלבצען הביאה לקיפוח הגנתו של הנאשם באופן המצדיק זיכוי. בסופו של יום, בוחן בית המשפט את ה"יש" ולא את ה"אין", והגם שייתכן וניתן היה להיעזר בראיות נוספות, הרי אין בכך כדי לאיין את ה"יש", המורכב מכל אותן ראיות שפורטו בהרחבה לעיל.

בהקשר האמור, ראוי להפנות לדברי בית המשפט העליון בע"פ 5104/06 בניירישלול נ' **מדינת ישראל** (נבו, 21.5.2007):

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו

הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם (ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3) 3023; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 2387; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 3570). משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2) 1497).

26. טענות נוספת שהעלתה ההגנה התייחסו לקיומו של סייג טעות במצב דברים, בקשר למציאת השוברים בפח זבל, וכן לזוטי דברים באותו העניין. משנדחתה טענת ההגנה כי הנאשם מצא את השוברים, ונקבע כי הוא גנב אותם ממקום עבודתו, כמו גם את המנויים, הרי ששתי טענות אלה נדחות מאליהן.

סיכום

27. סיכומו של דבר, עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדותיו של כתב האישום במידה הנדרשת. כעת, לאור ניסוחו של פרק הוראות החוק שבכתב האישום, במסגרתו מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה בידי מורשה, הן לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין הדין במי אשר "גונב נכס שהופקד אצלו, לבדו או עם אדם אחר, על מנת שישמרנו שמירה מעולה או ישתמש בו או בתמורתו, כולם או מקצתם, למטרה פלונית או ימסור כולם או מקצתם לאדם פלוני" והן לפי סעיף 393(3) הדין במי אשר "גונב נכס שקיבל, לבדו או עם אדם אחר, בשביל אדם אחר או לזכותו", יש לקבוע את הוראת החיקוק ההולמת יותר מבין השתיים.

בהתחשב במעמדו של הנאשם, ששימש בעת הרלבנטית סגן מנהל סניף דואר, ובכך שמדובר בגניבת דברי דואר שקיבל במסגרת תפקידו לצורך העברתם לנמענים, דומני כי החלופה שבסעיף קטן (2) הולמת יותר את הנסיבות שבפנינו. לפיכך, מורשע הנאשם בעבירה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשע"ה, 08 דצמבר 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.